

Bemutató szöveg

XII.H

Egy osztály, oszt állj!
Tizenkettő há volnánk,
vagy lehet tizenkettő cé?
Lennénk mi há ha lehet.
Ha lehet, akkor
már matek intenzív, mert
a heti 9 matek bármikor jöhet.
Szóval van úgy, hogy
vagyunk mi itt páran,
szóval összesen úgy 33-an,
s bár a nap végére ennek a fele ha marad,
mert csak akad ugyan aki szereti a kémiát,
láss csodát!
Néha azért kísért a lelkiismeret
s táblázatba írjuk az előjelet
vagy angolórán megcsináljuk a listening-et.
Nem szeretnénk dicsekedni, de azért
most csak eljár a szánk, elmondjuk
hogy mennyire sokszínű tud lenni az osztály.
Akad:
DJ
rapper
táncos
kosaras
van aki rajzol
van aki sokat olvas
van feministánk
énekesünk
focistánk
kutyabarátunk
természetjárónk
sminkesünk
írónk
és filmesünk
és van egy MÁS.

Kitudja mekorra lehet még a listánk.
Szeretünk mi szórakozni,
tudunk sírni egymás vállán,
tudjuk már, hogy kinek kell csak a pénz.
Szeretjük egymást és kész.
Gyűjtöttünk mi kupakokat,
majdnem nyertünk Bio Ki Mit Tud? –ot,
szeretetünk dobozba csomagoltuk,
szerveztünk harácsolást,
csak néha okoztunk csalódást.
Kirándultunk és persze matekeztünk,
de a legfontosabb, hogy sokat nevtünk.
És bár nem szép ez a múlt idő, de nincs mit tenni,
sorsunkat be kell tölteni.
Szaladunk mi ezután szerteszét,
eltűnünk mind, s nem marad más, csak
egy emlék.
Egy kép rólunk a folyosón,
néhány falba vésett lopott szó,
néhány csíny amit csak mi tudunk,
néhány gondolat amit itt hagyunk, arról
hogyan ” Égjen is, lógjon is! ”
hogyan történt valójában a Titanic, rózsaszínben,
mert ha mindez megmarad
meglátogat a posztmikulás preangyal.
S akkor majd tanáraink példaként emlegetik, hogy
volt egyszer egy há,
egy tizenkettő há,
az a híres neves osztály,
ahol a szabadság hírdettetik, mert
Nádszál a há, semmi több, de gondolkodó nádszál.